

8 lutego 1927 r.

H02g, 7/20

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ OPIS PATENTOWY

Nr 4740.

Kl. 21 c 12.

Anton Bornemann
(Hiltrup, Niemcy)
i Heinrich Kellers
(Hiltrup, Niemcy).

Przytwierdzanie dźwigarów do drążków, słupów i tym podobnych przedmiotów.

Zgłoszono 21 marca 1924 r.
Udzielono 21 kwietnia 1926 r.

Wynalazek niniejszy dotyczy sposobu przytwierdzania dźwigarów do drążków, słupów i t. d. drewnianych, lub żelaznych. Sposób ten nadaje się szczególnie do przytwierdzania dźwigarów poprzecznych z izolatorami do słupów telegraficznych. Obecny sposób przytwierdzania polega na tem, że obręcz w kształcie litery *U* obejmuje słup, a swemi ramionami przechodzi przez podkładkę i dźwigar poprzeczny, przyczem ramiona, ewentualnie kolana, posiadają gwint z naśrubkiem, który zaciska obręcz dookoła słupa. Podobny sposób przytwierdzania posiada dużą wadę, ponieważ naśrubki w gwintach ulegają rdzewieniu i, przy odejmowaniu po pewnym czasie, kolana obręczy zazwyczaj odłamują się, co

powoduje duże straty. Nowy wynalazek usuwa tę wadę i pozwala po długoletniem użyciu zdejmować obręcz łatwo i bez uszkodzenia.

Na załączonym rysunku przedstawione są trzy przykłady wykonania wynalazku.

Fig. 1 przedstawia widok z boku umocowania, fig. 2 i 3—rzut poziomy, fig. 4 przedstawia obręcz widzianą z boku, fig. 5 pokazuje inną odmianę sposobu wykonania, widzianą z boku, przyczem obręcz jest przedstawiona w przekroju przez *A—B* (fig. 3), fig. 6 przedstawia podobny widok innego sposobu wykonania.

Według fig. 1 i 2 ustrój połączenia jest następujący: liczba 1 oznacza słup z okalającą go zwykłą obręczą 2, której końce

3, 3 przechodzą przez otwory poprzeczki 4 i podkładki 5, utrzymującej izolatory, końce zaś obręczy posiadają zwykłe nacięcia śrubowe, na które wchodzi nakrętka przyciągające. W części prostej 3 obręczy wykonane są w małych odstępach wzajemnych otwory 6, a na końcu ramion obręczy nakładane są nakrętki 7 z wycięciami poprzecznymi. Jak wskazuje fig. 2, przez poprzeczne wycięcia przechodzi drążek 8 z trzpieniem śrubowym 9, którego spłaszczony koniec 10 przylega do podkładki 5. Przykręcając silnie rączkę 11, dociskamy trzpień 9, poprzeczkę 4 i obręcz 2 do słupa 1. Po dostatecznym dociśnięciu, wstawiamy w otwory 6, 6 obręczy 2 kliny lub lonki 12, 12, kształtu mniej więcej jak na fig. 7, które utrzymują podkładkę 5 i obręcz 2 w stanie napięcia. Możemy przytem, uderzając lekko w końce podkładki, wygiąć je tak, iż otwory 6 dadzą klinom swobodne przejście.

Po założeniu klinów, odejmujemy drążek 8 i nakrętki 7, które służą do dalszego przymocowania innych obręczy. Tym sposobem możemy spożytkować stare obręcze.

W każdym czasie możemy zdjąć urządzenie, wybijając młotkiem kliny lub lonki 12, 12. Aby zaś nie spadały i nie ginęły, posiadają one otwory 14, przez które robotnik przed wyjęciem przekłada haczyk uwiązany do sznura.

Fig. 3 przedstawia odmianę ustroju obręczy według wynalazku. Końce prętów 3, 3 obręczy 2, są w tym wypadku zaopatrzone w otwory 15 do umieszczenia drążka 8. Otwory 6 do wbijania klinów 12 umieszczone są zygzakowato, aby przez to odstęp między nimi był możliwie najmniejszy. Kliny muszą być wbijane prosto, mogą zaś od przodu być nieco wygięte, stosując się do kształtu podkładki 5, lub też dostosowują się do jej kształtu dopiero przy wbijaniu. Kliny lub lonki mogą być cynkowane. Kształt klinowy stosuje się szczególnie przy słupach żelaznych, dla drewnianych—wystarczają cylindryczne.

Fig. 5 przedstawia specjalne urządzenie do naciągania obręczy. Docisk 16, przylegający do podkładki 5, chwyta gwintem 17 śrubową nasadę 18, obracającą się w punkcie 19, około którego waha się drążek 20, posiadający kilka schodkowych występów 21. W stanie złożonym (obrócone około punktu 21) wkłada się urządzenie pomiędzy podkładkę 5 i drążek 8, a następnie się je rozprostowuje. Złożony drążek przyjmuje wtedy położenie poziome (patrz strzałkę fig. 5) i wywiera należyty ucisk.

Podobny ustrój jak na fig. 5 przedstawia fig. 6. Tutaj dociski 22, 23 wchodzi nacięciem śrubowym 24, 25 w dwie nakrętki 26, 27 tak, że mogą być nastawiane. Nakrętka 27 posiada przy 28 punkt obrotu, a nakrętka 26 nieco niżej położony punkt obrotu 29, przyczem obydwa punkty obrotu przytykają do prostopadłego drążka 30.

Fig. 6 przedstawia położenie przy zestawianiu; naciskając drążek 30 w kierunku strzałki wlewo, dąży się do rozprostowania całego systemu, wywierając nacisk na podkładkę 5 i drążek 8, poczem jak opisano powyżej, umacnia się ustrój lonkami lub klinami. Rozumie się, że następnie urządzenie do naciągania zostaje zdjęte i może być zużytkowane w innym miejscu.

Według fig. 5 i 6 końce 3 obręczy nie należy tak daleko przedłużać jak przedstawiono na fig. 3, lecz można je zagiąć ku sobie aby przez to zmniejszyć boczne wymiary urządzenia.

Zastrzeżenia patentowe.

1. Przytwierdzenie dźwigarów do drążków, słupów i tym podobnych przedmiotów, znamienne tem, że na końce obręczy nakłada się urządzenie do ich naciągania, które to urządzenie po dokonaniu naciągnięcia i zamocowaniu obręczy klinami lub lonkami, zostaje odjęte i może być zastosowane ponownie.

2. Przytwierdzenie dźwigarów według

zastrz. 1, znamienne tem, że końce (3) obręczy (2) lub nasadzone na nie nakrętki śrubowe (7) posiadają otwory do przesunięcia drążka poprzecznego (8), przez który przechodzi trzpień śrubowy (9), wywierający nacisk na podkładkę i drążek poprzeczny przy jednoczesnem przyciąganiu obu końców obręczy.

3. Przytwierdzenie dźwigarów według zastrz. 1, znamienne tem, że przyrząd naciągający stanowi drążek składany, oparty

z jednej strony o podkładkę (5), a z drugiej—o drążek poprzeczny (8), przełożony przez otwory w końcach (3) obręczy, przyczem przez rozprostowanie drążka składanego powoduje się naciąganie obręczy i jednocześnie przyciskanie poprzeczki (4).

Anton Bornemann.

Heinrich Kellers.

Zastępca: I. Myszczyński,
rzecznik patentowy.

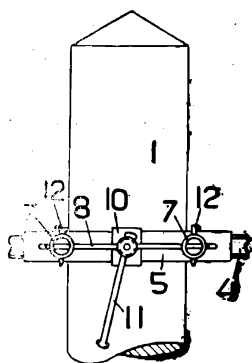

Fig. 1

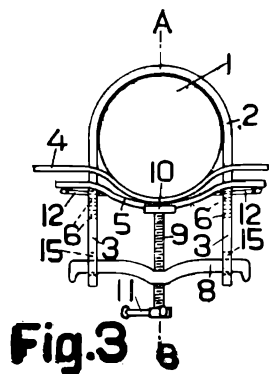

Fig. 3

Fig. 4

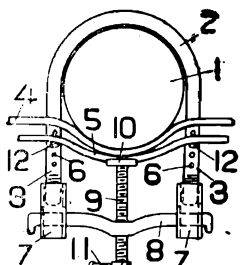

Fig. 2

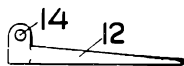

Fig. 7

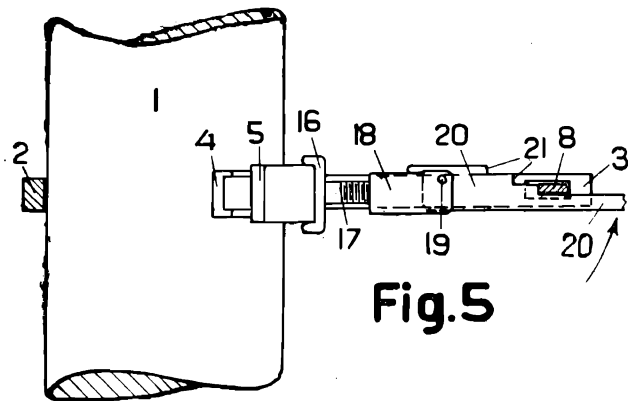

Fig. 5

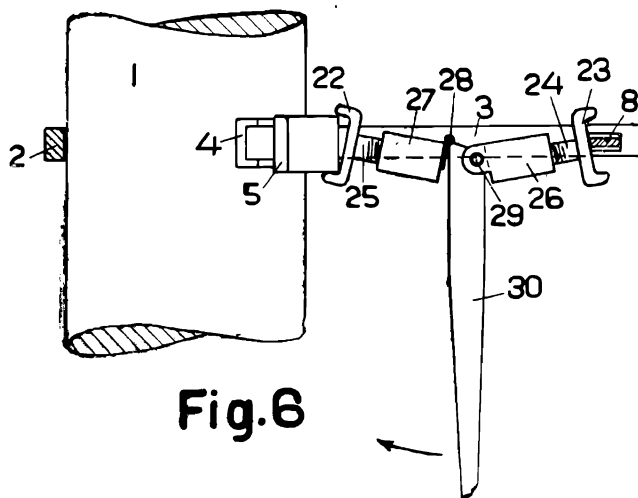

Fig. 6